

J E D Y N K A

Pismo Dzieci i Młodzieży
ZSP w Zawoi Centrum

Nr 3/11/2019 LISTOPAD

NARODOWE ŚWIĘTO ODZYSKANIA NIEPODLEGŁOŚCI

Święto Odzyskania Niepodległości - najważniejsze polskie święto narodowe związane z odzyskaniem w 1918 roku, po 123 latach zaborów, niepodległości.

Polska odrodziła się w 1918 roku, u kresu pierwszej wojny światowej, po klęsce trzech mocarstw zaborczych. Wojsko polskie podjęło w latach 1918-1921 twardą walkę o narodowe granice.

Tak powstała Druga Rzeczypospolita. Podjęto gigantyczny trud scalania w jeden organizm trzech części państwa i narodu, które pozostawały przez ponad 100 lat w różnych systemach. Dokonało się to nadszybczo szybko, za życia jednego pokolenia, dzięki wielkiej ofiarności ówczesnych rodaków, ich przedsiębiorczości, zapalowi z jakim pracowali dla siebie i ojczyzny.

Droga do niepodległości była jednak trudna....

Jeszcze nim doszło do ostatecznego podziału ziem polskich między zaborców, w 1794 r. wybuchło powstanie kościuszkowskie.

Naród nie ugiął się jednak. Wielu było takich, którzy przygotowywali kraj do walki.

Zaledwie 2 lata po III roz-

bie Polacy znowu podjęli walkę w utworzonych we Włoszech legionach, wiążąc swe nadzieje na odzyskanie niepodległości z Napoleonem Bonaparte.

Jeden z legionistów, były żołnierz powstania kościuszkowskiego, Józef Wybicki, tak pisał, dodając otuchy rodakom:

*Jeszcze Polska nie umarła,
Kiedy my żyjemy,
Co nam obca moc wydarła,
Szablą odbierzemy.*

Myśl o tym, by wyzwolić kraj nie opuszczała i następnych pokoleń. 29/30 listopada 1830 roku młodzi żołnierze ze szkoły podchorążych w Warszawie pod-

wodzą Piotra Wysockiego chwycili za broń i ruszyli przeciwko wojskom rosyjskim. Tak rozpoczęło się powstanie listopadowe.

W numerze:

* MŁODZIEŻ PAMIĘTA	3
* JAK ZROBIĆ KOTYLION?	4
* ANDRZEJKI	6
* TEATR W KL. VB	7
* WARTO WIEDZIEĆ	13
* PODROŻE MAŁE i DUŻE	15
* Z KART HISTORII	18
* RECENZJE	21
* SPORT W SZKOLE	22
* SZKOLNE ABC	23
* KUCHENNY ZAKĄTEK	24
* SZKOLNA GALERIA	25
* KĄCIK LITERACKI	26
* ROZMAITOŚCI	28

NARODOWE ŚWIĘTO ODZYSKANIA NIEPODLEGŁOŚCI

Kolejny zryw Polaków to powstanie styczniowe. Kolejna próba, by uczynić kraj wolnym. Niestety zakończona klęską.

Teraz zaborcy z wielką siłą zaczęli kraj germanizować i rusyfikować. Język niemiecki wprowadzono w szkołach, w tym języku uczono nawet religii. Do historii przeszedł strajk dzieci we Wrześni w 1901 roku, które nie chciały uczyć się po niemiecku. To była ich walka z zaborcą.

*Nie rzucim ziemi, skąd nasz ród,
Nie damy pogrześć mowy!
Polski my naród, polski lud,
Królewski szczep Piastowy,
Nie damy, by nas zniemczył
wróg...
- Tak nam dopomóż Bóg!*

Spełnienie marzeń czterech pokoleń Polaków o tym, by nasz kraj był znów wolny, przyniosła dopiero I wojna światowa i powstałe w jej wyniku olbrzymie zmiany polityczne w Europie. Druga połowa października i początek listopada 1918 roku należą do nowej epoki w dziejach naszego narodu związanej z odradzeniem się państwa Polskiego.

11 listopada 1918 roku zostaje podpisane zawarcie zawieszenia broni oznaczające zakończenie wojny. Zmienia się zupełnie sytuacja państw dotychczas będących naszymi zaborcami. Na ulicach Warszawy dochodzi do powszechnego rozbrajania stacjonujących tam Niemców. Polska jest wolna!

Polsko, nie jesteś już niewolnicą!

*Łańcuch twych kajdan stał się
tym łańcuchem,
Na którym z lochu, co był twą
stolicą*

*Lat sto, swym własnym
dźwignąłeś się duchem.*

[...]

*Ty broniąc siebie wbrew wszelkiej
nadziei,*

*Broniłaś jeno czarnej rozpaczny
Wiary, że wolność, prawo, moc
idei*

*Nie jest czymś wiatrem ust, ale
coś znaczy.*

[...]

*Żadne cię miana nad to nie
zaszczycą,*

*Co być nie mogło przez wiek twą
ozdobą!*

*Polsko, nie jesteś ty już
niewolnicą!*

*Lecz czymś największym, czym
być można: Sobą!*

(Leopold Staff:

*„Polsko, nie jesteś ty już
niewolnicą”)*

Dzień 11 listopada ustanowiono świętem państwowym po raz pierwszy dopiero w 1937 roku. W latach 1939-44 podczas okupacji hitlerowskiej oraz w okresie od 1945 do 1989 roku, w czasie rządów komunistycznych, obchodzenie święta 11 listopada było zakazane. Dopiero w roku 1989, ustawą Sejmu, przywrócono obchody tego święta, od tego roku Święto Niepodległości jest najważniejszym świętem państwowym a dzień 11 listopada jest dniem wolnym od pracy.

Święto obchodzone jest w całym kraju lecz najważniejsze obchody odbywają się w Warszawie na placu Józefa Piłsudskiego pod Grobem Nieznanego Żołnierza.

MŁODZIEŻ PAMIĘTA

JAK ZROBIĆ KOTYLION?

Jak przygotować kotylion na Narodowe Święto Niepodległości? To bardzo proste. Prezentujemy instrukcję, jak samemu – lub całą klasą – zrobić biało-czerwone kokardy, którymi można przyozdobić swoje ubranie 11 listopada.

Materiały:

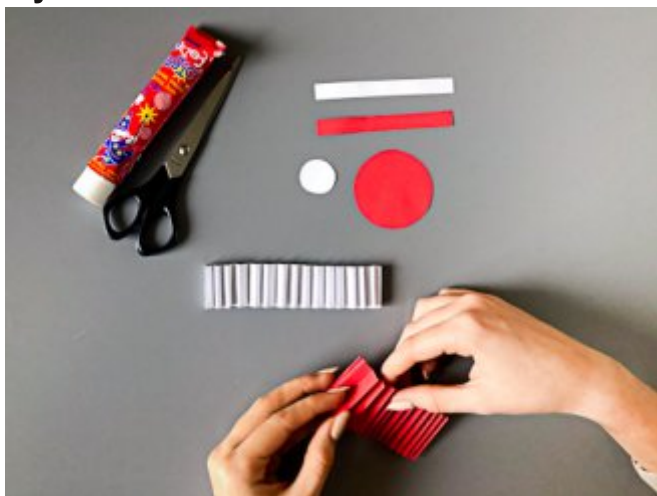
- 2 paski czerwonego papieru:
szer. 4 cm i dł. kartki A4
szer. 1 cm, dł. 10 cm
- 2 paski białego papieru:
szer. 3 cm i dł. kartki A4
szer. 1 cm, dł. 10 cm
- koło z czerwonego papieru o śr. 4,5 cm,
- koło z białego papieru o śr. 2,5 cm.

Narzędzia:

- klej,
- nożyczki.

Wykonanie

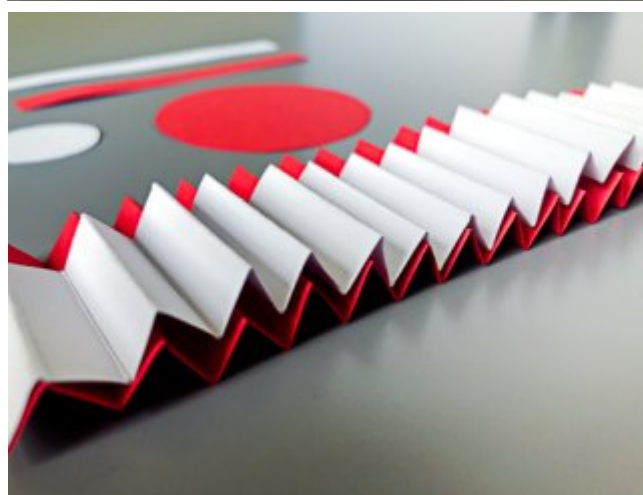

1. Dwa długie paski składamy w harmonijkę. Oba mają długość kartki A4. Aby harmonijki były równe, składamy paski wielokrotnie na pół. Powtarza-

my składanie każdej części na pół, aż do uzyskania 32 kawałków. Z boku pasków odcinamy po 1 prostokącie (1 zgięcie).

2. W węższym białym pasku ostatnie prostokąty smarujemy klejem. Następnie układamy go na czerwonej harmonijce i skleamy ich końce.

JAK ZROBIĆ KOTYLION?

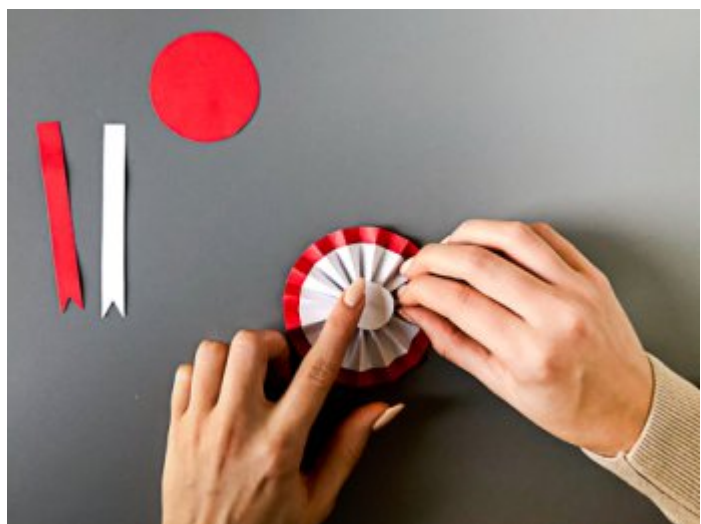
3. Sklejamy ze sobą ostatni i pierwszy prostokąt.

4. Na końcach dwóch krótszych pasek wycinamy trójkąty.

5. Wywijamy harmonijkę tak, aby biały kolor znalazł się jak na zdjęciu.

6. Naklejamy małe, białe koło na wierzchu.

7. Większe czerwone koło naklejamy od spodu.

8. Następnie od spodu naklejamy wąskie paski. W taki sposób, aby po odwróceniu biały był po lewej, a czerwony po prawej stronie.

ŚWIĘTY ANDRZEJ Z KATARZYNA WRÓŻĄ CHŁOPCOM I DZIEWCZYNOM

**Święta Katarzyna klucze pogubiła, święty Jędrzej znalazł, zamknął skrzypki zaraz
(tzn. koniec śpiewów, tańców i zabaw).**

Kiedy na Andrzeja poleje, poproszy, cały rok nie w porę, rolę moczy, suszy.

Noc Andrzeja świętego przywiedzie mi narzeczonego.

Na świętego Andrzeja dziewczkom z wróżby nadzieja.

ANDRZEJ - (męski, mężny), imię pochodzenia greckiego. W Polsce używane od XII wieku w formie Andrzej, Jędrzej, Ondrzej, Andrasz, Ondrasz, Andraszek, Ondraszek, Andresz.

Andrzejki

Święty Andrzej uważany jest za patrona panien, które chcą wyjść za mąż. Wigilia jego imienin, przypadająca na 29 listopada, to tradycyjny wieczór wróżb. Dziewczęta spotykają się w swoim gronie, by za pomocą wróżb choć trochę odgadnąć przyszłość. Przede wszystkim jednak, by dowiedzieć się, kiedy wyjdą za mąż i kim będzie ich wybranek.

KATARZYNA - (czysty, bez skazy, prawy), imię żeńskie pochodzenia greckiego.

Katarzynki

Podobne święto obchodzą chłopcy w wigilię świętej Katarzyny, 24 listopada. To stary polski zwyczaj ludowy. Dziś jest już prawie zapomniany. W przeddzień imienin świętej Katarzyny 24 listopada, chłopcy urządzali sobie wieczór wróżb.

Byli przekonani, że za pomocą najróżniejszych sztuczek dowiedzą się, która dziewczyna o nich myśli, jakie imię będzie nosić przyszła żona.

foto:oksir.gminaoswiecim.pl

CZAS NA WRÓŻBY!!!

Najbardziej znaną wróżbą jest oczywiście lanie wosku. Dużą miskę napelniamy wodą, w garnuszku topimy wosk. następnie przez ucho od klucza lejemy go na wodę. Gdy zastygnie, wyjmujemy otrzymaną w ten sposób formę i oglądamy pod światło. Od naszej fantazji zależy, jaką

przyszłość odczytamy z obrazów, które na ścianie utworzy jej cień.

Aby dowiedzieć się co komu pisane, nasze babki wkładały pod talerzyk obrączkę, mirt i różaniec. Która wyciągnęła obrączkę, tą czekało prędkie zamążpójście. Dziewczyna która chwyciła gałązkę mirtu, pogodzić się musiała ze staropanieństwem, zaś wyciągnięty różaniec symbolizował klasztor.

Na małych karteczkach zapisujemy imiona chłopców i wkładamy je pod poduszkę. Tuż po przebudzeniu losujemy jedną karteczkę i odczytujemy imię przyszłego męża.

Aby dowiedzieć się, która z dziewcząt pierwsza wyjdzie za mąż, można użyć butów. po jednym bucie każdej z uczestniczek układamy wzdłuż pokoju, jeden za drugim. Czyj but jako pierwszy przekroczy próg, ta panna może myśleć o sukni ślubnej i długim welonie.

bibliotekawskole.p

DLACZEGO BAWIMY SIĘ W TEATR?

Zabawy teatralne, obok książek, zabawek czy prac artystycznych odgrywają bardzo istotną rolę w życiu dzieci. Wspierają rozwój intelektualny, pomagają w kształtowaniu charakteru i osobowości. Niepozorna zabawa wpływa na rozładowywanie nagromadzonych emocji, przyswajanie postaw moralnych, a także ćwiczenie zmysłu obserwacji i kształtowanie zainteresowań, czy to jako widz, czy aktor – ma ono bowiem sposobność rozwijać poprzez sztukę swoją inteligencję, a także badać świat poprzez próby jego zrozumienia.

Teatr łączy w sobie wiele dziedzin twórczości artystycznej: literaturę, muzykę, taniec, ruch sceniczny i plastykę. Kontakt z nim służy rozwijaniu inteligencji emocjonalnej dziecka.

Kiedy dziecko jest widzem

Wyprawa do teatru to niezwykle wartościowa forma wspólnego spędzania czasu. Dla dziecka to wejście w magiczny świat, w którym codzienność przesłania wyobraźnia i fantazja. Uczestnictwo w spektaklu wpływa na rozwój myślenia abstrakcyjnego. Wizyta w teatrze wyposaża dziecko w dodatkowe doświadczenia społeczne, oddziałuje na wyobraźnię i wrażliwość, ale przede wszystkim jest źród-

łem doskonałej zabawy. Warto po spektaklu podyskutować z dzieckiem na temat tego, co zobaczyło na scenie. Rozmowa na temat spektaklu uczy wyrażania własnych opinii, pokazuje różne perspektywy postrzegania świata. Teatr kształtuje również wrażliwość estetyczną dziecka, wzbudza jego zainteresowanie światem oraz sztuką i muzyką. Konieczność skupienia się na spektaklu ćwiczy natomiast spostrzegawczość i zdolność koncentracji.

Kiedy dziecko jest aktorem

Dzieci są bardzo wnikliwymi obserwatorami, dlatego warto, aby oprócz uczestniczenia w spektaklach miały również

możliwość odgrywania różnych ról. Z drugiej strony sceny dziecko odkrywa swoje talenty aktorskie i rozwija wyobraźnię. Jeśli wciela się w rolę bez gotowego tekstu, ma okazję do improwizacji i poszukiwania odpowiedniego słownictwa, co uczy je również wyrażania myśli. Zabawa w teatr rozwija spostrzegawczość i pamięć. Odgrywanie różnych ról ćwiczy poprawną dykcję. Wcielając się w jakąś postać, młodzi aktorzy mogą walczyć ze swoimi kompleksami czy lękami, na przykład bojaźliwe dziecko w określonej sztuce może być kimś odważnym. Dla tego nieśmiałego pierwsze występy przed koleżankami i kolegami z klasy staną się bardzo ważne w pokonywaniu lęku przed publicznymi wystąpieniami; zwiększą również wiarę we własne możliwości. Nie do przecenienia jest edukacyjna wartość teatru, a mianowicie nauka pracy w zespole, poczucie dyscypliny i szacunku do pracy innych. Dziecko uświadamia sobie, że stanowi część większej całości, a sukces jest zależny również od niego. Sprzyja to budowaniu poczucia wartości i zwiększa samoocenę. I jeszcze jedna zaleta: zabawy teatralne uczą także cierpliwości oraz panowania nad swoimi emocjami.

KATARYNKA W TEATRZYKU KUKIEŁKOWYM KL. VB

KATARYNKA W TEATRZYKU KUKIEŁKOWYM KL. Vb

7 listopada 2019 roku w klasie Vb odbyły się przygotowane przez uczniów klasy Vb przedstawienia na podstawie noweli Bolesława Prusa pt. „Katarynka”. Prezentacje odbyły się na lekcji języka polskiego oraz na lekcji wychowawczej. Uczniowie klasy V b podzieleni byli na pięć grup.

Każda grupa przygotowała spektakl według własnego pomysłu. Na przedstawienia zaproszeni zostali uczniowie klasy Va wraz z panią Teresą Koziną. Obecna była również wychowawczyni klasy Vb – pani Katarzyna Wilczyńska.

Jedno z przedstawień zaprezentowała grupa piąta, w której skład wchodził: Maja Szczurek, Natalia Bujak, Lena Mędrala, Wiktoria Trzebuniak oraz Zuzanna Bartyzel. Grupa ta wykonała kukiełki, wykorzystując lalki Barbie. Postaciami, które brały udział w tym przedstawieniu, były: pan Tomasz, niewidoma dziewczynka, stróż I, stróż II oraz lokaj. Było także dwóch narratorów. Za scenografię posłużyły tej grupie elementy z domku dla lalek Barbie, drewniana półka na książki oraz namalowane na tekturze fragmenty ogrodu.

Przedstawienie to podobało mi się, gdyż było oryginalne i ciekawe. Z całą pewnością wymagało od moich koleżanek dużego nakładu pracy.

Antoni Adamiak, kl. Vb

W dniu 7 listopada 2019 roku na lekcji języka polskiego o godzinie 10:15 odbyło się przedstawienie teatralne pt. "Katarynka", przygotowane przez uczniów klasy Vb.

Dzieci zostały podzielone na 4 grupy czteroosobowe i na jedną grupę pięcioosobową. Pierwszy zespół był grupą Antoniego Adamiaka, drugi Macieja Bogusława Mętla, trzeci Zuzanny Ranosz. Natomiast czwarta grupa Natalii Bujak, w której byłem ja, a piąta drużyna Sandry Dulkiewicz.

Każde przedstawienie bardzo mi się podobało, bo miało swój urok oraz cechę, która przyciągała uwagę. Jednak najbardziej przypadł mi do gustu spektakl drużyny Antka, ponieważ był rytmiczny, mieli ładną scenografię i fajny, śmieszny scenariusz z morałem.

Myślę, że teatryki się wszystkim spodobały i sądzę, że ich morały pozostaną nam w pamięci do końca życia.

Wiktoria Trzebuniak, kl. Vb

W ostatnich dniach klasa Vc otrzymała nietypowe zadania domowe. „Proszę podzielić się w czteroosobowe grupy i przygotować teatryk lalkowy w oparciu o Katarynkę”- poinformowała pani wychowawczyni.

Było to dla nas nie lada wyzwanie. Nikt z nas nie brał jeszcze udziału w takim przedsięwzięciu. Czekał nas nie lada wy-

czyn.

Zakasaliśmy rękawy i wzięliśmy się do pracy. Wybraliśmy odpowiednie fragmenty lektury, podzieliliśmy się na role, nauczyliśmy się pięknie czytać - niektórzy swoje role znali nawet na pamięć. Opracowaliśmy scenografię. Wykonaliśmy lalki-palcynki. I nie zapomnieliśmy oczywiście o dźwiękach i muzyce.

7 listopada 2019 roku na lekcji języka polskiego wszystkie grupy wystawiły sztukę. Według mnie najciekawiej zaprezentowała fragment „Katarzynki” grupa, w skład której wchodził: Antoni Adamiak, Oskar Kuś, Jakub Hołowacz oraz Przemek Kudzia. Mieli barwny scenariusz. Wykonali też ciekawą scenografię. Niebanalne dialogi, ciekawa intonacja oraz gra marionetkami zapewniły doskonałą zabawę.

Wydaje mi się, że to zadanie domowe wywarło w nas pozytywne emocje. Wszyscy byliśmy zadowoleni z rezultatów naszej pracy, a w niektórych z nas obudził się aktorski potencjał.

Maciej B. Mętł, kl. Vb

KATARYNKA W TEATRZYKU KUKIEŁKOWYM KL. VB

KATARYNKA W TEATRZYKU KUKIEŁKOWYM KL. VB

Moim zdaniem najfajniejszy i najbardziej pomysłowy był teatrzyk, w którym uczestniczyli: Antoni Adamiak, Jakub Hołowacz, Oskar Kuś, Przemysław Kudzia. Moi koledzy podzielili się następującymi rolami: Antoni – narrator, Oskar – stróż, Jakub – pan Tomasz, Przemysław – mama i córka.

Wyróżniał się tym, że makietą, którą przygotowali, była kolorowa i kreatywna. Kukiełki były przygotowane z drewnianych łyżek, na których były ubrania wykonane z filcu. Postacie te miały ruchome oczy, a na jednej z nich nie było jednego oka.

Chłopcy wybrali bardzo ciekawy fragment, pozmieniali go trochę, więc nie było widać, że został przepisany prosto z tekstu.

7.11.2019 r. uczniowie klasy Vb przygotowali krótkie inscenizacje do noweli Bolesława Prusa pt. Katarynka. Wszyscy podzieliliśmy się na grupy zawierające 4-5 osób.

Każda grupa wybierała sobie dowolny fragment lektury i przedstawiała go przed całą klasą. Większość z nas wybrała fragment, w którym główny bohater książki, czyli pan Tomasz poznaje niewidomą dziewczynkę i zmienia dla niej swój charakter. Mimo wszystko każda grupa przedstawiła to inaczej.

Moim zdaniem najlepiej poszło grupie pierwszej składającej się z 4 osób takich, jak: Antoni Adamiak, Jakub Hołowacz, Przemek Kudzia i Oskar Kuś. Oczywiście całej klasie poszło świetnie, ale ta grupa najbardziej mi się spodobała z pewnych powodów. Posiadali świetny scenariusz, scenografię oraz kukiełki.

Wszystko było bardzo pomysłowo zrobione.

Bardzo mi się podobało i uważam, że częściej powinniśmy pracować nad takimi inscenizacjami.

Emilka Kudzia, kl. Vb

Natalia Bujak, kl. Vb

KATARYNKA W TEATRZYKU KUKIEŁKOWYM KL. VB

NAJWIĘKSZE RASY PSÓW NA ŚWIECIE

ANATOLIAN.

Anatolian osiąga nawet do 81 centymetrów.

Psy tej rasy wykorzystywane są do pilnowania owiec.

Rasa ta pochodzi z Anatolii.

KOMONDOR.

Komondor osiąga nawet do 76 centymetrów.

Psy tej rasy pełnią funkcję psów pasterskich.

Rasa ta pochodzi z Węgier.

LEONBERGER

Leonberger osiąga nawet do 80 centymetrów.

Psy tej rasy pełnią funkcje psów do towarzystwa.

Rasa ta pochodzi z Niemiec.

WILCZARZ IRLANDZKI

Wilczarz Irlandzki osiąga nawet do 85 centymetrów.

Psy tej rasy wykorzystywane są do polowań na jelenie i wilki.

Rasa ta pochodzi z Irlandii.

CZARNY TERIER ROSYJSKI

Czarny Terier Rosyjski osiąga nawet do 72 centymetrów.

Psy tej rasy pełnią funkcje psów obronnych.

Rasa ta pochodzi z Rosji.

CHART SZKOCKI

Chart szkocki osiąga nawet do 76 centymetrów.

Psy tej rasy pełnią funkcje psa myśliwskiego i wyścigowego.

Rasa ta pochodzi z Wielkiej Brytanii.

OWCZAREK KAUKASKI

Owczarek Kaukaski osiąga nawet do 70 centymetrów.

Psy tej rasy wykorzystywane są do pilnowania owiec przed drapieżnikami i przed złodziejami.

Rasa ta pochodzi z Gruzji.

NAJWIĘKSZE RASY PSÓW NA ŚWIECIE

KUVASZ

Kuvasz osiąga nawet do 76 centymetrów.

Psy tej rasy pełnią funkcje psa pasterskiego.
Rasa ta pochodzi z Węgier.

DUŻY SZWAJCARSKI PIES PASTERSKI

Duży szwajcarski pies pasterski osiąga nawet do 72 centymetrów.

Psy tej rasy pełnią funkcje psów pasterskich.
Rasa ta pochodzi z Szwajcarii.

NOWOFUNDLAND

Nowofundland osiąga nawet do 74 centymetrów.

Psy tej rasy pełnią funkcje psa ratowniczego.
Rasa ta pochodzi z Kanady.

BERNEŃSKI PIES PASTERSKI

Berneński Pies Pasterski osiąga nawet do 70 centymetrów.

Pies tej rasy wykorzystywany jest jako pies stróżujący.
Rasa ta pochodzi ze Szwajcarii.

CANE CORSO

Cane Corso osiąga nawet do 72 centymetrów.

Psy tej rasy wykorzystywane są jako psy stróżujące, obronne, tropiące i policyjne.
Rasa ta pochodzi z Włoch.

DOG Z BORDEAUX

Dog z Bordeaux osiąga nawet do 67 centymetrów.

Psy tej rasy wykorzystywane są do polowania.
Rasa ta pochodzi z Francji.

Lena Mędrała, kl. Vb

WYCIECZKA DO PSZCZYNY I OŚWIĘCIMIA

13 listopada 2019r. uczniowie klas ósmych wybrali się na wycieczkę do pałacu w Pszczynie i do obozu koncentracyjnego Auschwitz oraz do obozu zagłady Auschwitz – Birkenau. Głównym celem naszego wyjazdu było poznanie wielkiej skali okrucieństwa, zadanego przez Niemców Narodowi Polskiemu. Opiekunami wycieczki była pani Lucyna Sroka i pan dyrektor – Krystian Kaznowski.

przedstawiła nam wiele ciekawostek na temat roli zamku podczas wkroczenia Armii Czerwonej w 1945r.

Następnym punktem naszego wyjazdu był obóz koncentracyjny Auschwitz I. Około godziny 12:30 pani przewodnik przywitała nas przed znaną bramą z napisem "Arbeit macht frei". Na wstępie zapoznała nas z zasadami panującymi w tym miejscu, przypominając, że

żenia wywarł na nas marsz "drogą śmierci", którą w 1944 roku szli węgierscy Żydzi do komory gazowej. Ostatnim miejscem, jakie zwiedziliśmy, był barak dziecięcy. Po tak długim czasie, miejsce to przemawia do wyobraźni każdego wrażliwego człowieka.

Podróż powrotna minęła szybko. Wróciliśmy zmęczeni, ale pełni wrażeń. Uważamy, że była to ciekawa i wstrząsająca lekcja historii. Dzięki tej wycieczce uświadomiliśmy sobie, jak okrutnym i bezwzględnym stworzeniem potrafi być człowiek.

Piotr Pacyga, kl. VIIIA

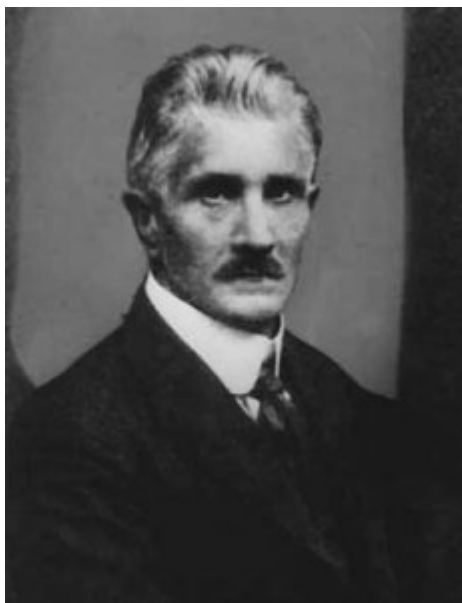
O godzinie 7:30 wszyscy zebraliśmy się przed szkołą i czekaliśmy na autobus. Pani Lucyna Sroka sprawdziła obecność, przypomniała program wycieczki i omówiła sprawy związane z naszym bezpieczeństwem. Na miejsce dotarliśmy przed dziewiątą.

Wycieczkę rozpoczęliśmy od zwiedzania pałacu w Pszczynie. W muzeum oprowadzała nas pani przewodnik, która przedstawiła historię tego miejsca oraz opowiedziała o przeznaczeniu wielu komnat w rezydencji. Największe zdumienie wywarła na nas sala balowa – koncertowa, ozdobiona dziewiętnastowiecznym plafonem. Pani kustosz

jemy się w nekropolii. Najpierw zobaczyliśmy zdjęcia przedstawiające, w jaki sposób okupant traktował Nasz Naród. Najbardziej interesującym elementem wystawy była ekspozycja, ukazująca rzeczy osobiste więźniów. Przebywanie w komorze gazowej pozwoliło w pełni nam zrozumieć słowa "Ludzie ludziom zgotowali ten los" Zofii Nałkowskiej. Równie silne wra-

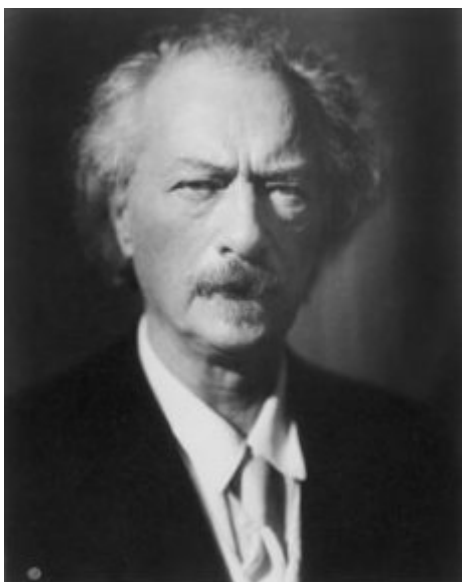

OJCOWIE POLSKIEJ NIEPODLEGŁOŚCI

Ignacy Daszyński (1866-1936), polityk, pisarz polityczny i publicysta, działacz socjalistyczny i niepodległościowy, współtwórca Polskiej Partii Socjalno-Demokratycznej Galicji i Śląska Cieszyńskiego, poseł do austriackiej Rady Państwa, w listopadzie 1918 r. premier Tymczasowego Rządu Ludowego Republiki Polskiej, w okresie Drugiej Rzeczypospolitej jeden z liderów Polskiej Partii Socjalistycznej, Marszałek Sejmu (1928-1930) oraz jeden z przywódców Centrolewu.

<https://niepodlegla.gov.pl/>

Ignacy Paderewski (1860-1941), pianista, wirtuoz, kompozytor, polityk, przedstawiciel Komitetu Narodowego Polskiego w Stanach Zjednoczonych, prezydent rady ministrów i minister spraw zagranicznych, delegat Polski na konferencję pokojową w Paryżu, współinicjator opozycyjnego wobec rządów piłsudczyków tzw. Frontu Morges, podczas II wojny światowej przewodniczący Rady Narodowej RP.

<https://niepodlegla.gov.pl/>

Józef Piłsudski (1867-1935), działacz niepodległościowy, I Marszałek Polski, Naczelnny Wódz Wojska Polskiego, jeden z twórców i przywódców Polskiej Partii Socjalistycznej oraz jej Organizacji Bojowej, kierownik Związku Walki Czynnej, w czasie I wojny światowej Komendant I Brygady Legionów Polskich, twórca Polskiej Organizacji Wojskowej, w Drugiej Rzeczypospolitej m.in. Naczelnik Państwa Polskiego, po przejściu władzy w maju 1926 r. dwukrotnie premier, w latach 1926-1935 minister spraw wojskowych oraz Generalny Inspektor Sił Zbrojnych, faktyczny przywódca państwa polskiego.

<https://niepodlegla.gov.pl/>

OJCOWIE POLSKIEJ NIEPODLEGŁOŚCI

Roman Dmowski (1864-1939), polityk, pisarz polityczny, publicysta, przywódca i ideolog Narodowej Demokracji, działacz Ligi Polskiej, następnie jeden z twórców Ligi Narodowej, współtworzył Stronnicstwo Narodowo-Demokratyczne, poseł do Dumy Rosyjskiej, podczas Wielkiej Wojny prezes Komitetu Narodowego Polskiego, delegat Polski na konferencję pokojową w Paryżu, w Drugiej Rzeczypospolitej m.in. minister spraw zagranicznych, założyciel Obozu Wielkiej Polski oraz Stronnicstwa Narodowego, autor wielu dzieł programowych i publicystycznych.

<https://niepodlegla.gov.pl/>

Wincenty Witos (1874-1945), polityk, działacz ludowy i niepodległościowy, jeden z twórców Stronnicstwa Ludowego oraz Polskiego Stronnicstwa Ludowego „Piast”, poseł do austriackiej Rady Państwa, przewodniczący Polskiej Komisji Likwidacyjnej, w okresie Drugiej Rzeczypospolitej trzykrotny premier, jeden z przywódców Centrolewu, sądzony i skazany w procesie brzeskim, w latach 1933-1939 na emigracji politycznej w Czechosłowacji, w czasie II wojny światowej internowany przez Niemców.

<https://niepodlegla.gov.pl/>

Wojciech Korfanty (1873-1939), polityk, działacz narodowy i niepodległościowy, redaktor i publicysta, wydawca górnośląskiego „Polaka”, poseł do Reichstagu, polski komisarz plebiscytowy na Górnym Śląsku, faktyczny dyktator III powstania śląskiego, poseł na Sejm RP oraz do Sejmu Śląskiego, przywódca Chadecji, sądzony i skazany w procesie brzeskim, od 1935 roku na emigracji w Czechosłowacji, współtwórca opozycyjnego wobec sanacji tzw. Frontu Morges, wiosną 1939 roku powrócił do kraju, gdzie wkrótce zmarł.

<https://niepodlegla.gov.pl/>

LITERACKA NAGRODA NOBLA DLA OLGI TOKARCZUK

Olga Tokarczuk, wybitna polska pisarka, eseistka, autorka scenariuszy i poetka, z wykształcenia psycholożka, została uhonorowana przez Szwedzką Akademię literacką Nagrodą Nobla za rok 2018.

Twórczość

"Miasta w lustrach", Kłódzko, 1989
 "Podróż ludzi Księgi", Przedświt, Warszawa 1993
 "E.E.", PIW, Warszawa 1995
 "Prawiek i inne czasy", W.A.B., Warszawa 1996
 "Szafa", Wydawnictwo UMCS, Lublin 1997
 "Dom dzienny, dom nocny", Ruta, Wałbrzych 1998
 "Opowieści wigilijne" (razem z Jerzym Pilchem i Andrzejem Sta-

siukiem), Czarna Ruta, 2000
 "Lalka i perła", Wydawnictwo Literackie, Kraków 2000
 "Gra na wielu bębenkach", Ruta, Wałbrzych 2001
 "Ostatnie historie", Wydawnictwo Literackie, Kraków 2004
 "Anna In w grobowcach świata", "Znak", Kraków 2006
 "Bieguni", Wydawnictwo Literackie, Kraków 2007
 "Prowadź swój pług przez kości umarłych", Wydawnictwo Literackie, Kraków 2009
 "Moment niedźwiedzia", Wydawnictwo Krytyki Politycznej, Warszawa 2012
 "Księgi Jakubowe", Wydawnictwo Literackie, Kraków 2014
 "Zgubiona dusza", Wydawnictwo Format, Wrocław 2017
 "Opowiadania bizarne", Wydawnictwo Literackie, Kraków 2018

Akademia postanowiła nagrodzić Olę Tokarczuk "za wyobraźnię narracyjną, która z encyklopedyczną pasją reprezentuje przekraczanie granic jako formę życia".

Czwartego, jak dotąd ostatniego nobla dla polskich pisarzy, otrzymała poetka Wisława Szymborska (1996). Przed Szymborską nagrodę tę w dziedzinie literatury otrzymali: Henryk Sienkiewicz (1905), Władysław Reymont (1924) i Czesław Miłosz (1980) – wszyscy tego samego dnia 10 grudnia, który jest tradycyjną datą ceremonii noblowskich.

LITERACKA NAGRODA NOBLA DLA OLGI TOKARCZUK

foto:OnetKultura

Nagrody

1993 – Nagroda Polskiego Towarzystwa Wydawców Książek – za powieść "Podróż ludzi Księgi"

1997 – Nagroda Fundacji im. Kościelskich – za powieść "Prawiek i inne czasy"

1997 – Paszport "Polityki" w kategorii: Literatura – "za powieść »Prawiek i inne czasy«, której metafizyka jest czymś nowym w literaturze polskiej"

1997 – finalistka Nagrody Literackiej "Nike"; laureatka Nagrody Czytelników – za powieść "Prawiek i inne czasy"

1999 – finalistka Nagrody Literackiej "Nike"; laureatka Nagrody Czytelników – za powieść "Dom dzienny, dom nocny"

1999 – Nagroda Literacka im. Władysława Reymonta – za powieść "Dom dzienny, dom nocny"

1999 – II Nagroda za sztukę "Skarb" w zamkniętym konkursie na utwór dramatyczny ogłoszonym przez Teatr TV

1999 – Kryształowe Zwierciadło – Nagroda miesięcznika "Zwierciadło" za osobiste i oryginalne pisarstwo

2002 – Brücke Berlin Preis – za powieść "Dom dzienny, dom nocny"

2002 – finalistka Nagrody Literackiej "Nike"; laureatka Nagrody Czytelników – za powieść "Gra na wielu bębenkach"

2003 – Nagroda Kulturalna Śląska Kraju Związkowego Dolna Saksonia

2003 – Nagroda programu telewizyjnego "Pegaz" w dziedzinie literatury za zbiór opowiadań "Gra na wielu bębenkach"

2004 – International IMPAC Dublin Literary Award

(nominacja)

2008 – Nagroda Literacka "Nike"; laureatka Nagrody Czytelników – za powieść "Bieguni"

Nagroda "Odry" za "udaną próbę zmierzenia się z problematyką nieuchronności przemijania i życia bez religijnego dogmatu w powieści »Bieguni«"

2008 – Nagroda Miast Partnerskich Torunia i Getyngi im. Samuela Bogumiła Lindego
2009 – Śląski Wawrzyn Literacki – za powieść "Prowadź swój pług przez kości umarłych"

2010 – nominacja do Nagrody Literackiej "Nike" – za powieść "Prowadź swój pług przez kości umarłych"

2011 – Tytuł Ambasadora Polszczyzny w piśmie

2012 – Uznamaska Nagroda Literacka / Usedomer Literaturpreis – za wkład w europejski dialog o historii i czasach współczesnych

2013 – Międzynarodowa Nagroda Vilenica przyznawana przez Związek Pisarzy Słoweńskich pisarzom pochodzącym z Europy Środkowej

2015 – Nagroda Literacka "Nike" (powtórnie); laureatka Nagrody Czytelników – za powieść "Księgi Jakubowe"

LITERACKA NAGRODA NOBLA DLA OLGI TOKARCZUK

2015 – Doroczna Nagroda Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w kategorii: Literatura – za "Księgi Jakubowe"

2015 – Gwarancja Kultury w kategorii: Literatura – za "Księgi Jakubowe"

2015 – Międzynarodowa Nagroda Brueckepreis, przyznawana przez Zgorzelec i Goerlitz – w dowód uznania za działalność na rzecz porozumienia między narodami

2017 – Międzynarodowa Nagroda Literacka samorządu Sztokholmu – za powieść "Księgi Jakubowe"

2017 – Gwiazda w Alei Gwiazd Literatury przy Miejskiej Bibliotece Publicznej w Mińsku Mazowieckim

2017 – Nagroda IX Kongresu Kobiet w Poznaniu

2018 – Nagroda Polcul Foundation – za działalność społeczną w dziedzinie kultury na Dolnym Śląsku

2018 – The Man Booker International Prize – za powieść "Bieguni" w tłumaczeniu na angielski Jennifer Croft, wydaną pod angielskim tytułem "Flights" (Fitzcarraldo Editions)

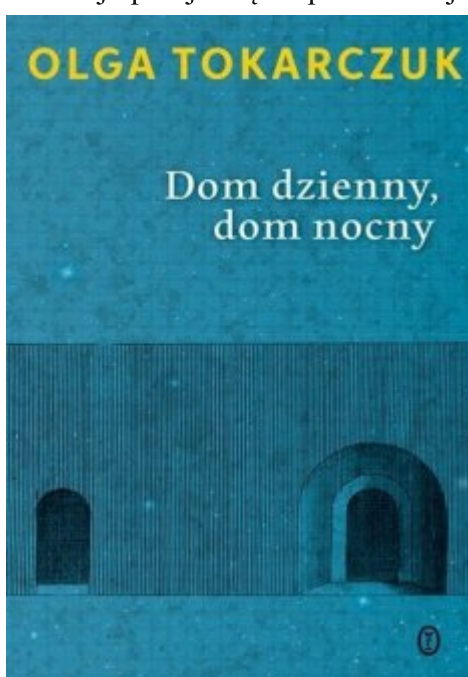
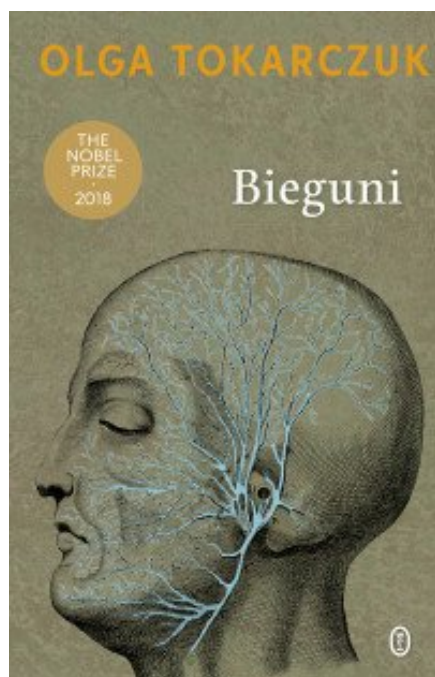
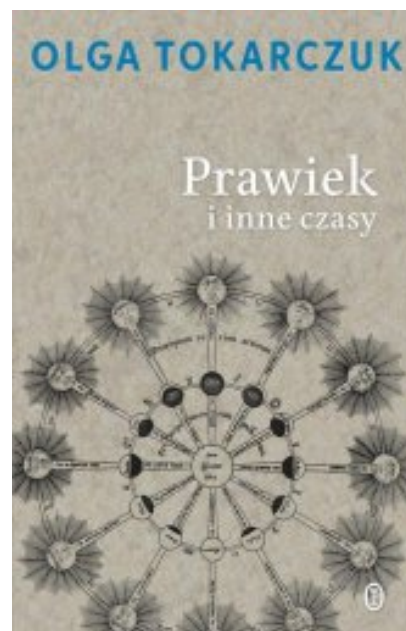
2018 – nominacja w kategorii: Najlepszy scenariusz do Polskiej Nagrody Filmowej "Orzeł"

2018 – Nagroda Culture.pl Superbrands

2019 – Literacka Nagroda Nobla za rok 2018 – "za wyobraźnię narracyjną, która z encyklopedyczną pasją reprezentuje przekraczanie granic jako formę życia"

2019 – Nagroda Laure-Bataillon dla najlepszej książki przełożonej

na język francuski – za powieść "Księgi Jakubowe"

RECENZJA SERIALU „DOM Z PAPIERU”

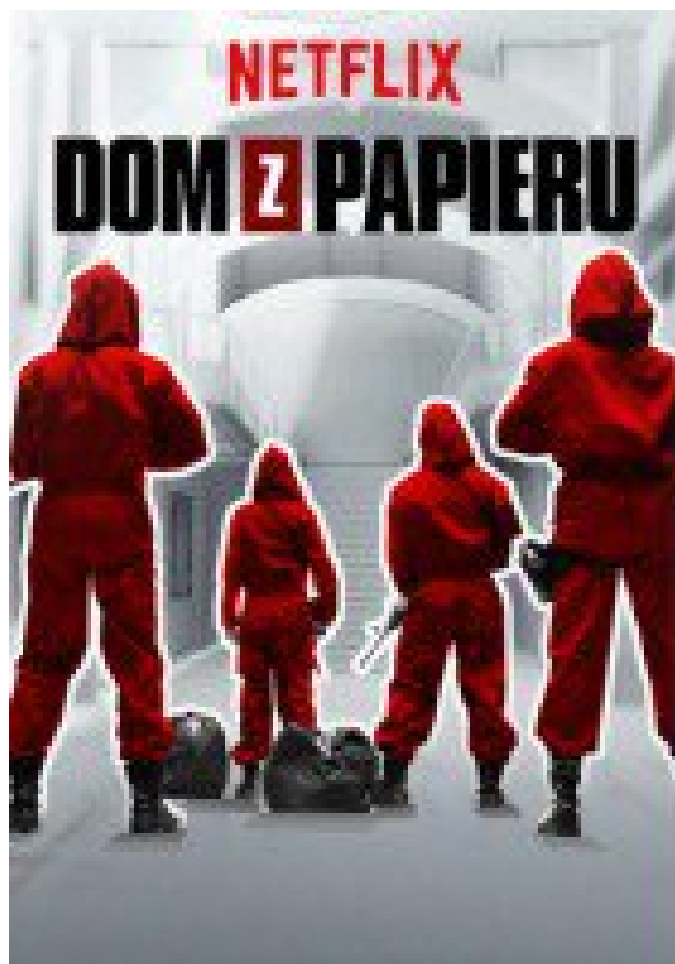
"Dom z papieru" (La Casa De Papel) to hiszpański serial wyprodukowany przez platformę Netflix. Rozkochał on w sobie mnóstwo ludzi na całym świecie, a z sezonu na sezon przyciąga on coraz większą widownię.

"La Casa De Papel" to tele-nowela opowiadająca o losach kilkunastu postaci, które pod pseudonimami stolic państw europejskich, takich jak: Berlin, Tokio czy Denver zaplanowały idealny plan ataku na hiszpańską mennicę. Wszystkimi akcjami bacznie kierował Profesor, czyli dowódca napadu, znajdujący się poza murami mennicy.

Cały plan napadu jest jeden - wydrukować niemal dwa miliardy euro i nie skrzywdzić nikogo. Jak dotąd Netflix na swojej platformie zamieścił trzy sezony noweli. Pierwszy i drugi sezon skupiał się głównie na napadzie na hiszpański bank, jego przebiegu oraz losach bohaterów. Trzeci - i jak dotąd ostatni - sezon wydany 19 lipca 2019 roku skupiał się na rajskich wakacjach postaci oraz planie uwolnienia Rio, czyli partnera Tokio, który poprzez nawiązanie kontaktu z ukochaną został schwytany przez policję. Na czwarty sezon, według informacji scenarzysty, będziemy musieli poczekać do wiosny 2020 roku.

Moim zdaniem serial ten jest jedną z bardziej udanych produkcji, jaką oglądałem i polecam go widzom kochającym porywające i wciągające seriale.

Edwin Giertuga, kl. VIIa

ZAWODY W TENISA STOŁOWEGO

28 i 29 listopada odbyły się gminne zawody sportowe w tenisa stołowego.

Serdecznie gratulujemy Maciejowi Tomusiakowi awansu do finałów powiatowych i życzymy powodzenia!

MALI MISTRZOWIE POWIATU SUSKIEGO

W listopadzie w Makowie Podhalańskim zostały rozegrane powiatowe gry i zabawy pod nazwą "Mały Mistrz", w których udział wzięły drużyny z następujących szkół: SP Jachówka, SP Bystra Podhalańska, SP 2 Stryżawa, ZS Maków Podhalański, ZS Zembrzyce oraz SP Zawoja Centrum.

Uczniowie rywalizowali w 12 konkurencjach sportowych, np. sztafeta wahadłowa, skoki przez skakankę, rzuty do celu, tor przeszkód, rzut piłką lekarską. Okazało się, że nasza drużyna (Ania Ostruszka, Zuzia Mikołajczyk, Martyna Pluta, Karolina Radwan, Marcin Sarlej, Kacper Sałaciak, Konrad Lis i Szymon Mazur) nie miała sobie równych i zdobyła I miejsce. W nagrodę

sportowcy odebrali puchar, złote medale, pamiątkowe dyplomy. Gratulacje złożył im wicestarosta Powiatu Suskiego – pan Zbi-

gniew Hutniczak.

Gratulujemy i życzymy powodzenia w finale wojewódzkim!

SZKOŁA Z PRZYMURZENIEM OKA

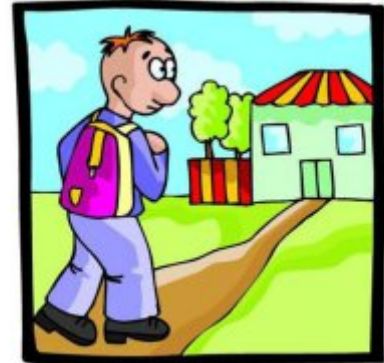
Prymus

Wszystko wie, wszystko umie.
Zawsze trzyma rękę w górze.

zainteresowania tą
czynnością.

Tablica

Do klasy piątej
każdy uczeń
chciałby
namiętnie
zmywać ją
gąbką, od
klasy
szóstej
obserwuje
się
raptowny
spadek

Wagary

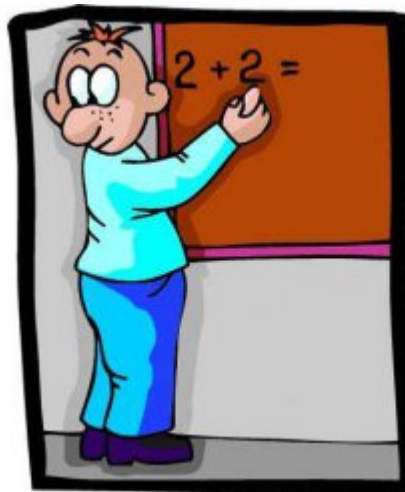
Przerwa w mozolnej pracy ucznia.
Wycieczki krajoznawcze po
okolicy bez przewodnika. Element
integrujący klasę.

Przyjaciel

Fajny gostek. Osoba, która Cię
lubi, mimo, że dobrze Ciebie
zna. Chodzi z Tobą na wagary.
W stołówce zjada za Ciebie
znenawidzoną wątróbkę.

Rada pedagogiczna

Sąd nad niewinnymi duszami
uczniów.

Usprawiedliwienie

Bliski kontakt z rodzicami, który
najczęściej kończy się szlabanem
na komputer.

Zeszyt

Kartki papieru do
zapisania. Miejsce na
twórczą pracę ucznia. W
razie potrzeby łatwo
wymienialny.

Ze spuszczoną głową,
powoli,
Idzie uczeń i wszystko
go boli,
Ciężki tornister na
plecach niesie.

Rok szkolny

Okres niewoli ucznia. Temat tabu
w czasie wakacyjnym. To
nieprawda, że trwa tylko 10
miesiący. To aż 10 długich,
niekończących się miesięcy w
oczekiwaniu na wakacje.

To oznacza, że zaczął się
wrzesień.

Samorząd uczniowski

Wybrańcy losu, czyli szkolny
parlament. Grupa osób, która
walczy ze szkolnymi
stereotypami. Najczęściej za
pomocą organizowania częstych
dyskotek.

<https://www.bibliotekawszkole.pl/inne/gazetki/102/index.php>

ŚWIĄTECZNE PIERNICZKI

SKŁADNIKI:

70 g masła,
450 g mąki pszennej,
1 łyżeczka osody czyszczonej,
80 g cukru pudru,
1 łyżka kakao,
1 łyżka przyprawy do piernika,
2 jaja,
3 łyżki miodu wielokwiatowego.

LUKIER:

150 g cukru pudru,
3-4 łyżki soku z cytryny lub wody.

PRZYGOTUJ:

wałek do ciasta
foremki do wykrawania pierniczek
blachę
piekarnik rozgrzany do temperatury 180°C

KROK 1: ŁĄCZYMY SKŁADNIKI CIASTA

Masło rozpuszczamy w garnku, a następnie studzimy. Do dużej miski wsypujemy mąkę, sodę, cukier puder, kakao oraz przyprawę do piernika – dokładnie mieszamy. Wbijamy jajka, dodajemy ostudzone masło oraz miód. Ciasto zagniatamy do momentu uzyskania jednolitej konsystencji. Następnie zawijamy je w folię spożywczą i wkładamy do lodówki na 25 minut.

KROK 2: PIECZEMY PIERNIKI

Ciasto dzielimy na dwie części. Rozwałkowujemy na grubość około 3-4 mm i za pomocą foremek wycinamy pierniczki o różnych kształtach. Następnie układamy je na blaszce wyłożonej papierem do pieczenia. Wstawiamy do piekarnika rozgrzanego do 180°C i pieczemy ok. 10 minut. Upieczone pierniczki studzimy.

KROK 3: LUKRUJEMY PIERNICZKI

Cukier puder wsypujemy do miseczki i dolewamy sok wyciśnięty z cytryny lub wodę. Składniki mieszamy na gładką masę, a następnie lukrujemy pierniczki.

ORZEŁ BIAŁY

PRZYGODA W ZAWOI

Dawno, dawno temu w norce ziemnej Bag End w Hobbitonie żył sobie hobbit imieniem Baggins. Spał spokojnie, kiedy obudził go dzwonek do drzwi. Był to jego przyjaciel Gandalf. Pan Baggins bardzo się ucieszył, widząc starego czarodzieja w swoich drzwiach.

- Dzień dobry, Bilbo - przywitał go Gandalf, który był ubrany w długi szary płaszcz, na głowie nosił niebieski kapelusz, a jego laska wyglądała jak nowo wyrzeźbiona. Na nogach miał długie buty ze zdobieniami.

- Dzień dobry, Gandalfie. Nie stój na tym zimnie, zapraszam cię do środka. Bilbo był zaspany, bo niedawno wstał z łóżka, ale i tak cieszył się z niespodziewanego gościa. Ugościł przyjaciela jak najlepiej, a kiedy już miał odpocząć, Gandalf zaproponował mu kolejną wyprawę pełną przygód. Pan Baggins, długo nie zastanawiając się, przystał na propozycję przyjaciela. Czarodziej wziął do ręki laskę i energicznym ruchem zakręcił nią wokół stojącego przed nim Bagginsa. Hobbit stał teraz na ziemi, nie mogąc sobie uzmysłwić, gdzie jest i po co Gandalf przeniósł go tutaj.

Znajdowali się w Zawoi Policzne, miejscu nazwanym od liczenia tu łupów przez zbójników. Prócz nazwy, została po nich pamiątka. Choć opowieści o zabieraniu bogatym i dawaniu biednym, lepiej włożyć między bajki, to tu faktycznie zbóje podarowali wsi... kapliczkę. Zbudowano ją za zrabowane pieniądze. Nosi imię Jana Chrzyciela, patrona zbójników, i była zadośćuczynieniem za wy-

rządzone krzywdy. Domyślił się, że miejsce to musi być jakieś magiczne i zaczął rozglądać się w poszukiwaniu kogoś, kto mógłby odpowiedzieć mu na kilka pytań, które w tym momencie przychodziły mu do głowy.

Była noc. Koło niego stała fontanna, która świeciła pięknym światłem, a woda tryskająca ze środka, mieniła się wszystkimi kolorami tęczy. Bilbo zaczął wpatrywać się w to piękne zjawisko, którego nigdy wcześniej nie widział.

Nagle podbiegli do niego dziwnie ubrani i groźnie wyglądający mężczyźni. Trzymali w rękach broń podobną do topora, na głowach mieli kolorowe czapki, a na ramionach kudłate płaszcze. Zakryli hobbitowi oczy, zawiązali i zaprowadzili go do swojej kryjówki – Zbójckiego Wąwozu.

- Kim jesteście, gdzie mnie pro-

wadzicie i czego ode mnie chcecie!? - krzyknął wystraszony hobbit.

- To my sie ciebie pytamy, coś ty za jedon. Bo wyglodnos jak strasydło. Nom sie zdaje żeś ty chyba diebła kamrat, bo mos takie usy jak łon - odpowiedzieli zbójcy.

- Nazywam się Bilbo Baggins. Jestem hobbitem, przybyłem dzięki czarom z dalekiej krainy Śródziemie i nie znam żadnego diebła, nawet nie wiem, kto to jest i nie chcę wiedzieć. Zbójnicy zatrzymali się i z ciekawością przyglądali się dziwnemu przybyszowi. Zaczęło świtać, więc mogli wszyscy dokładnie zaobserwować, jak wygląda.

- No, panocku, toś ty taki trocho jak carodziej. To pewnikiem mas jakiesik skorby przy sobie. A my som zbójnicy, co grasujo po lasach, zabierajo bogatym i casom dzielo sie z biydnymi - odezwał się najstarszy z grupy.

- Zapłacę wam, jeżeli oprowadzicie i pokażecie mi swoją krainę - odpowiedział Bilbo. - Ja w tym czasie mogę opowiadać wam swoje historie, które przeżyłem i miejsca, które zwiedziłem. Myślę, że jest to dobry układ. Zbójnicy przystali na jego pakt, ale nie do końca byli zadowoleni z tej propozycji. Hobbit został rozwiązany i mógł iść swobodnie, lecz jeśli by próbował się wymknąć, zbójcy mogliby go złapać i uwięzić na zawsze.

PRZYGODA W ZAWOI

Swoją podróż zaczęli od bacówki na Hali Barankowej. Była to mała chatka, obok której pasły się barany. Spotkali tam bace i skosztowali oscypka. Bilbowi smakował bardzo ten lokalny przysmak, więc poprosił o kilka sztuk na dalszą drogę. Gdy wyruszyli dalej, pan Baggins zaczął opowiadać im swoją największą przygodę, a oni słuchali z wielki zdziwieniem. Nie mogli bowiem zrozumieć, jak taka mała istota mogła tyle przeżyć i przetrwać taką wyprawę. Zbójnicy zaprzyjaźnili się z Bilbem i nie żądali już od niego okupu. Szli dalej szlakiem im. ks. kard. Karola Wojtyły.

- Kiedyś bywał tu toki wybitny Polok, ksiódz kardynał Karol Wojtyła - powiedział jeden ze zbójców - i ten ślak jest jego imieniem. Bilbo zapytał, kto to był, ale zbójcy mu nie odpowiedzieli, więc - mając w pamięci wydarzenia sprzed kilku godzin - nie pytał więcej.

Szli dalej, aż dotarli do dużego srebrnego elementu, który stał na masywnym kamieniu. Hobbita zaciekał ten widok. Podeszedł bliżej i zobaczył kamienną tablicę, na której było napisane: "Pamięci ofiar poległych w wypadku samolotowym w 1969 r. który rozbił się na Policy". Pan Baggins zapytał zbójców, co to za przedmiot i co to był za wypadek. Odpowiedzieli mu, że był to kawałek skrzydła jakiegoś samolotu, który rozbił się niedaleko stąd. Po krótkiej rozmowie poszli dalej i doszli do słupa z drogowskazem, na którym widniał napis: "Polica - 1358 m n. p. m.". Zbójcy zapytali

swojego nowego znajomego, czy idzie dalej z nimi, czy raczej woli samotnie udać się w inną stronę. Ponieważ początkowe obawy o swoje życie już dawno opuściły hobbita, bez chwili namysłu odpowiedział, że z przyjemnością pójdzie dalej z nimi.

Słońce już dawno zaszło za horyzont i w lesie zaczęło się ściemniać. Zbójcy zaproponowali, aby przenoć w schronisku na Hali Krupowej. Baggins próbował ustalić, co to schronisko, ale kolejny raz jego towarzysze wędrownicy popatrzyli na niego z lekką pogardą, więc skierowali się w uprzednio wspomnianym kierunku.

Gdy dotarli na miejsce, bez pożegnania z hobbitem, udali się na nocleg. Zdezorientowany Baggins zaczął rozglądać się wokół nerwowo, próbując odnaleźć się w nowej, niespodziewanej sytuacji.

Po krótkiej chwili dostrzegł w rogu pomieszczenia palące się ognisko i siedzącą przy nim kobietę. Postanowił się przedstawić i poprosić o miejsce, gdzie mógłby odpocząć. Podeszedł do ogniska i nieśmiało wydusił z siebie:

- Witam, nazywam się Baggins i chciałbym tu dziś przenoć. Kobieta odpowiedziała, że ma na imię Zosia i jest pracownikiem tego schroniska i że dobrze się składa, bo ma jeszcze jeden wolny pokój, który może mu zaproponować. Dodatkowo zapytała przybysza, czy przed snem chciałby jeszcze coś zjeść. Hobbit w tym momencie uświadomił sobie, że od dłuższego czasu nic nie jadł i chętnie przystał na propozycję kobiety. Zosia wskazała mu stolik w drugiej części sali i udała się do sąsiedniego pomieszczenia. Po dłuższej chwili wróciła, trzymając w ręku drewnianą misę, którą energicznym ruchem położyła przed siedzącym hobbitem. Baggins zapytał, co to za potrawa, na co kobieta odpowiedziała, że to pierogi z kapustą i z grzybami. Hobbit podziękował i niezwłocznie przystąpił do degustacji nieznannej wcześniej potrawy.

Po kolacji Zosia zaprowadziła go schodami na piętro budynku i wskazała pomieszczenie, w którym może odpocząć po trudach podróży. Baggins na koniec zapytał Zosię, co to schronisko i po uzyskaniu wyczerpującej informacji, podziękował i udał się na spoczynek.

Bartosz Bachul, kl. VIa

ciąg dalszy nastąpi ...

KAWAŁ ŻARTU

Samotny, zdesperowany żab (samiec żaby), dzwoni do wróżki i pyta, jak będzie malować się jego najbliższa przyszłość...

– Spotka pan piękną, młodą atrakcyjną dziewczynę, która będzie chciała wiedzieć o panu wszystko.

– To wspaniale!! Spotkam ją na jutrzejszej zabawie? – kumka zachwycony.

– Nie – odpowiada głos w słuchawce. – Na zajęciach z biologii.

O północy ściągnij jedną skarpetkę i rzuć o ścianę. Jeśli ściana się rozwali, znaczy, że w najbliższej przyszłości czeka cię remont. Jeśli skarpetka wypadnie przez okno, rzuć tam też drugą skarpetkę. A niech się komuś poszczęści!

W raju spotykają się Newton, Pascal i Einstein. Trzej fizycy stwierdzili, że pobawią się w chowanego. Einstein zaczyna liczyć:

1, 2, 3, ...

Pascal i Newton zastanawiają się gdzie tu się schować. Pascal chowa się za jakąś chmurką. Newton bierze kredę i rysuje na ziemi kwadrat metr na metr, po czym staje w nim.

- ..., 99, 100. Szukam.

Einstein odwraca się i widzi za sobą Newtona.

- Ha! Mam cię!

- Nie, nie, nie - odpowiada Newton - Ja jestem jeden Newton na metr kwadrat, czyli Pascal!

Nauczyciel napisał na tablicy wzór chemiczny:

- Jasiu, co ten wzór oznacza?

- To jest, ojej, mam to na końcu języka...

- Dziecko wypłuj to natychmiast, bo to kwas siarkowy!

Nauczyciel biologii pyta Jasia:

-Po czym poznasz drzewo kasztanowca?

-Po rosnących na nim kasztanach.

-A jeśli kasztanów na nim jeszcze nie ma?

-To ja poczekam...

Kolega pyta kolegę:

- I jak było po zakończeniu roku?

- Eeeee, dwa razy dostałem lanie od ojca...

- Dlaczego aż dwa?

- Pierwszy raz jak zobaczył świadectwo, a drugi jak się połapał, że to jego.

Jasiu, powiedz jakieś zdanie w trybie oznajmującym.

- Koń ciągnie furę.

- A teraz w trybie rozkazującym.

- Wio!

Myśli miesiąca:

**Polak, chociaż stąd między narodami słynny,
Że bardziej niżli życie kocha kraj rodzinny,
Gotów zawždy rzucić go, puścić się w kraj świata,
W nędzy i poniewierce przeżyć długie lata,
Walcząc z ludźmi i z losem, póki mu śród burzy
Przyświeca ta nadzieja, że Ojczyźnie służy.**

Adam Mickiewicz

JEDYNKA

Pismo Dzieci i Młodzieży ZS w Zawoi Centrum

Redaktor naczelny: **Piotr Pacyga**.

Zespół redakcyjny: **uczniowie szkoły podstawowej oraz nauczyciele**.

Opiekun: mgr Katarzyna Wilczyńska.

Adres redakcji: ZS w Zawoi Centrum, 34-222 Zawoja 1551, e-mail gazetkaszcentrum@wp.pl.

Skład komputerowy: mgr Katarzyna Wilczyńska,

Zdjęcia: arch. ZS Centrum, ogólnodostępne zasoby internetowe